

9

23.30

Tystnaden blev tyngre och växte, tills den kändes kvävande och tyngden från det förflutna blev för mycket för att ignoreras. Sarah försökte i alla fall. Långsamt lirkade hon bort händerna från Rays.

- Det har gått så lång tid sedan dess och vi skulle inte ha fortsatt vara tillsammans i alla fall.

- Hur vet du det? envisades han. Vi kunde kanske ...

Hon sänkte blicken och såg ner i knäet samtidigt som hon avbröt honom. - Sluta, Ray. Jag vill inte prata om det. Det här är inte rätt tillfälle att förklara vad som hände.

Han väntade på att hon skulle lyfta blicken igen. Om hon tittade på honom, skulle han se att hon ljög, och det ville hon inte. Inte nu.

- Men jag sårade dig, invände han. Och det skulle jag inte ha gjort. Du förtjänade inte det.

Vid de orden kunde hon inte behärska sig. En flod av känslor sköljde över henne. Hon tittade upp och mötte blicken i de mörka ögonen. - Du inte bara sårade mig, Ray. Jag var helt förstörd när du lämnade mig.

Han gjorde en tydlig ansträngning för att samla sig och grimaserade av smärta. - Jag vet.

Minnet av den hemska tiden kändes plötsligt lika färskt som om det var från gårdagen. Hon blinkade häftigt. - Du kunde ha gett mig en förvarning.

- Nej, svarade han sakta. Det kunde jag inte.

- Jag fattar inte. Vad menar du med att du inte kunde göra det? Vad hindrade dig från ...

- Det var komplicerat. Alltför komplicerat.

Hon avbröt honom igen. - Inget är så komplicerat. Tala om för mig vad jag gjorde som var så gräsligt, tala om för mig varför du inte ville ha mig längre. Hon slog armarna om sig som för att skydda hjärtat han krossat så många år tidigare.

- Du gjorde ingenting, suckade han trött. Det hade inget med dig att göra. Det sa jag då och det säger jag nu. Det är sant.

- Du ljuger.

Trots sin smärta lutade han sig mot henne. Hon närmade sig inte honom men hon flyttade sig inte heller. Han tog tag i hennes axlar och såg henne rakt i ögonen. De var så blå att det nästan gjorde ont att se in i dem.

- Det är sant, Sarah. Jag lämnade dig för att jag var tvungen. Du gjorde ingenting. Det inträffade något. En sak som ingen av oss kunde göra något åt.

Under de gångna fem åren hade Ray spelat upp den här scenen tusen gånger i huvudet. Ett oräkneligt antal gånger hade han lyft telefonluren för att ringa till henne, men ångrat sig och lagt på igen.

Mer än en gång hade han kört förbi hennes lägenhet. Hon bodde på en lugn tvärgata, precis vid Highway 98, hade blommor på verandan och en vindstrut i form av en katt. Ibland satt hon uppe länge och såg på tv. Han hade sett det blåaktiga, fladdrande skenet från den.

Han tog ett djupt andetag. - Vi kunde inte fortsätta ihop, Sarah. Jag var tvungen att gifta mig med Joan. Hon var med barn.

Missa inte den spännande fortsättningen av följetongen 24 timmar av Kay David som kommer nästa fredag.